

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 35.

Fjerde Sæssion.

13de Møde.

Fredagen d. 29. October.

(Forts.)

Steenstrup (fortsat): Og netop i vore Dage, da der er saa stor Fluctuation i Eiendomme, da man stedse seer flere større Eiendomme og Besiddelser paa ganske andre Hænder end tidligere, er det for de Paagældende af særdeles Bigtighed, at de ikke skulle blive udsatte for, formedelt en saa særdeles indgribende Lov, maaskee endog at miste Alt, hvad de have; — under almindelige Forhold kunne de maaskee nok taale Opfigelsen, men Opfigelsen kan her foregaae under saadanne Forhold, at de slet ikke kunne faae Prioriteterne erstattede.

Jeg for mit Vedkommende maa saaledes antage, at selv om man erkjendte en Tvangslov for nødvendig, er der dog mange Ting, der først maae rettes, idet jeg her, og især under disse Omstændigheder, finder tilstrækkelig Befoielse til at gjøre en Undtagelse fra Grundlovens udtryffelige Bud, og derhos, skal Loven have sin Nytte, maa den have sin moralske Støtte i Folkets Anerkjendelse af dens Nødvendighed, Billighed og Retfærdighed; thi det er dog kun ved de Love, der retfærdigen ordne Forhold, at man virkelig bygger Landet.

Saaledes vil der altsaa for mit Vedkommende være adskillige Betæneligheder at hævde og Forandringer i Lovudkastet at indføre, selv end jeg skulde turde gaae ind paa en Lov, som paabyder en Tvang ved Ordningen af det omspurgte Forhold.

J. C. Larsen: Da det, jeg kunde have at sige ved denne første Behandling af det foreliggende Lovforslag, i det Væsentlige allerede er anført af andre ærede Rigsdagsmænd, skulde jeg nødigt have taget Ordet paa dette Stadium og derved forlænget Forhandlingen,

derfor jeg ikke paa en Maade specielt var opfordret dertil af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Eilisch). Han tog nemlig særdeles Hensyn til den formentlige Mangel paa Besvarelse, som skal have fundet Sted med Hensyn til de af ham ved Sagens Behandling i forrige Sæssion fremførte Argumenter. Jeg troer nu virkelig, at den ærede Rigsdagsmand paa den ene Side selv vurderer de Indvendinger, han dengang fremkom med, temmelig høit, og paa den anden Side, at de virkelig modtog den Besvarelse, som var tilstrækkelig, deels af en nu afdød Rigsdagsmand, der havde sin Plads tæet ved den ærede Rigsdagsmand, og deels af mig som Ordfører. Saavidt jeg minde, og saavidt jeg nu opfattede den ærede Rigsdagsmands Indvendinger, saa vare de i det Væsentligste netop de samme, som han dengang fremkom med. Han fandt saaledes noget Modsigende i, at man antog, at det hele Fæstevæsen var en saa forfeilet og urigtig Indretning, at det burde ophæves, og at det foreliggende Forslag dog ikke gif ud paa at give en Lov, der absolut tvang dertil, men henstillede dette til de Vedkommendes frie Valg. Jeg feiler neppe, naar jeg antager, at jeg allerede dengang har bemærket, at der slet ikke er noget Modsigende heri; det kan meget vel være Tilfældet, at man anser Noget som saa skadeligt, at Lovgivningen bør gribe ind for at virke til, at det afskaffes, men at man dog ikke absolut vil tvinge dertil. Man har jo netop i Lændolovene flere Exempler derpaa. Jeg beder saaledes den ærede Rigsdagsmand at eftersee Lændeforordningen af 8de Januar 1810; der vil han finde, at den ubestemte Naturaltiende er anset som Noget, der var meget ueheldigt og skadeligt; men man har dog ikke dengang villet absolut afskaffe samme ved Tvang, men kun paa alle Maader opmuntret dertil, navnlig ved at give